

допомоги по догляду за дитиною.

Під час відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами, за батьком, як і за матір'ю зберігається безперервний трудовий стаж і право на пенсію, а трудові відносини з ним протягом цього періоду так само не можна розірвати з ініціативи роботодавця.[3]

Ненадання відпустки по догляду за дитиною для одного з батьків стає бар'єром для реалізації права на отримання можливості доглядати власну дитину, порушенням права про рівні права та обов'язки щодо дитини з боку батька й матері.[4]

Зараз, далеко не всі роботодавці розуміють бажання батька бути дома у відпустці по догляду за дитиною, коли його жінка йде працювати, тому, перешкоди для батька в отриманні такої відпустки, зазвичай, виникають на рівні людського чинника, тому що у діючому зараз Законодавстві України права матері та батька абсолютно рівні.

Отже, можна зробити висновок, про те що у нашій країні визначені абсолютно рівні права батьків на догляд за дитиною. На сьогодні, кожен батько має право взяти відпустку та доглядати дитину замість матері, але все ж таки при наявності на це згоди жінки.

1. Гендерна експертиза українського законодавства. Сутність, необхідність та методологічні основи. (Відп. ред. Т.М. Мельник.) - Київ, 2001.- С. 56-64.

2. Горностай П.П. Гендерна соціалізація та становлення гендерної ідентичності / Основи теорії гендеру. Навчальний посібник. - К.: К.І.С., 2004. - С. 132-156.

3. Рудомьоткіна О.А. сучасні методи організації виховної та соціально-психологічної роботи з молоддю за гендерною проблематикою: Методичні рекомендації для викладачів. - Херсон, 2004. - С. 19-34.

4. Верховний Суд України від 13.09.2017 р. по справі №761/30967/15.

Олександр Юсько

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

к.ю.н. Ярошенко А. С.

доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ГЕНДЕРНА НЕРІВНІСТЬ У ПОЛІТИЦІ

Стаття 1 Конституції проголошує Україну демократичною державою [1], процес демократизації йде на всьому протязі існування нашої країни, тобто більше 20 років. Якщо демократію розглядати схематично, то вона передбачає можливість громадян брати участь у прийнятті політичних рішень не тільки в якості виборців, але і представників влади. В нашій державі жінки складають більше половини населення країни, відповідно, відсоток жінок на рівні прийняття політичних і економічних рішень повинен бути адекватним цьому співвідношенню. Як показує світова практика, найбільш адекватною та ефективною є паритетна демократія.

Рівність статей, також гендерна рівність, але найчіткіше: рівноправність чоловіків і жінок, і більш загальні поняття гендерна рівноправність і гендерна егалітарність - концепція, що передбачає собою досягнення рівності в правах між чоловіками і жінками в сімейних і інших правових відносинах.

Розширення прав і можливостей жінок - це процес, в результаті якого жінки отримують право розпоряджатися власною життям і знаходять можливість стратегічного вибору. Мова йде про можливість жінок брати участь, вносити свій вклад і користуватися перевагами від процесу розвитку таким чином, щоб визнавалася цінність їхнього внеску, шанувалося їх гідність і було можливо вести переговори про більш справедливий розподіл благ, пов'язаних з економічним зростанням.

Відповідно до концепції ООН, розширення прав і можливостей жінок містить в собі п'ять компонентів: 1) почуття власної гідності жінок; 2) право жінок мати і визначати свій вибір; 3) право жінок мати доступ до можливостей і ресурсів; 4) право жінок самим розпоряджатися своїм життям - як вдома, так і за його межами; і 5) можливість впливати на напрямки соціальних перетворень з метою створення більш справедливого соціального та економічного порядку на національному та міжнародному рівнях [2].

Поняття гендерної носить біологічний характер, що трансформується в соціальну реальність, яка зримо і зрозуміло відображена в побут людини, в певних гендерних відмінності і обов'язки, а тому і повинна бути відображена в Цивільному праві.

Актуальність і складність цього питання виходить ще з того, що поняття «гендер», що походить від англ. gender - рід, як «соціальна стать, відмінності між чоловіками і жінками».

Минулий час радянського періоду, різко змінивши політичну ситуацію, що стала в основі формування Радянського права, в значній мірі звузило такі цивільно-правові поняття як «чоловік» і «жінка».

Політичний упор був зроблений на те, що це були радянські громадяни, активні будівники комунізму. Радянське право, як особливий різновид правової системи, вторила політиці, що проводиться, стверджуючи і замовчуючи все те і про те, що дієво і бездіяльно розвивала і зміцнювала радянський політичний лад. Проблема гендерної в радянських часів була вирішена чисто політичним радянським способом, не беручи при цьому у увагу інші більш важливі оціночні аспекти цього питання [3].

Гендерна рівність пов'язано з дійсним існуючим порядком речей, однак стосується людського поведінки і взаємин. В аксіологічному вимірі гендерна рівність має як індивідуальну, так і громадську складову, охоплює безліч імплікацій, а саме:

-рівність прав - це законодавче наділення рівними правами осіб чоловічої і жіночої статі у всіх сферах життя;

-рівність можливостей - забезпечення (гарантії) на практиці рівних умов для рівного розподілу, використання політичних, економічних, соціальних і культурних цінностей, що виключають дискримінацію і обмеження будь-якої статі, які негативно впливають на життєдіяльність і самовираження;

- забезпечення рівних умов для реалізації прав і можливостей;

- гендерну симетрію - стан, при якому принцип рівних прав і можливостей для жінок і чоловіків реалізований на практиці.

На сьогодні однією з основних цінностей права є рівність чоловіків і жінок. Впровадження гендерної рівності [4].

- не тільки вимога елементарної соціальної справедливості і необхідна складова демократії, а й реалізація можливості наближення до цілі сталого людського розвитку, організації громадських відносин на принципах справедливості, сумлінності та толерантності. Гендерна рівність вимагає кардинально нового мислення, при якому розвиток розглядається як процес розширення свободи вибору для представників обох статей.

Незважаючи на очевидний прогрес, досягнутий Україною у забезпеченні гендерної рівності, поточна ситуація демонструє неприйнятно низький рівень участі українських жінок у політичному житті та процесах прийняття рішень на високому державному рівні. Відповідно до всіх міжнародних зобов'язань та показників, Україна рухається у неправильному напрямку з точки зору підвищення участі жінок у суспільному та політичному житті.

Незважаючи на високий рівень освіти і кваліфікації жінок України, а також той факт, що жінки складають більшість українських виборців, політичні партії, як і раніше, не визнають потенціал жінок на політичній сцені, і дуже часто ігнорують факт, що інтереси жінок представлені недостатньо. Це автоматично впливає на гендерний дисбаланс у багатьох ключових галузях, таких як зайнятість, соціальне забезпечення, охорона здоров'я, освіта та економічний розвиток.

Гендерна рівність як цінність права - рішучий крок вперед на шляху розбудови демократичної, гендерно орієнтованого суспільства.

Значно скоротити гендерну асиметрію в українському суспільстві може введення гендерних квот (як у складі списку політичних партій на рівні закону та статуту, так і у складі парламенту) та чіткого механізму притягнення до відповідальності за їх недотримання. При цьому, для забезпечення паритетності квоти мають бути на рівні не менше 40 % представників однієї статі.

1. Алексеева А. В. Чинники престижності професій: гендерний аспект // Ринок праці та зайнятість населення.– 2013.– № 2.– С. 27-30.

2. Бреус С. М. Міжнародно-правові стандарти і зарубіжний досвід у сфері гендерної ідентичності // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України.– 2014.– № 3.– С. 83-87.

3. Бриндіков Ю. Л. Гендер: суспільно-політичний аспект // Університетські наукові записки.– 2012.– № 3.– С. 591-595.

4. Головніва І. В., Твердохвалова Ю. Л. Особливості спрямованості особистості, що впливають на ефективність управлінської діяльності: гендерні відмінності Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія.– 2012.– Вип. 43(1).– С. 61-68.